

KIS HÍR

... ZAVARODOTTAN ÁLLT OTT. (Lásd a 142. lapon.)

L. köt. 9. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1896. márczius 1-én.

A REJTELMES KULCS.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

SÁNDOR szinte kék és zöld lett s reszketett, mint a nyárfa-level. Domokos bácsi kérlelhetlen szigorúsággal folytatta:

— Válassz! Vagy megvallod, amit tetted, vagy megindul a vizsgálat; csak azt ne hidd, hogy túl jársz az eszemen. Bűnös vagy, lakolni fogsz, de őszinte vallomással enyhitheted a sorsodat.

Vége volt a Sándor hetykeségének. Láttá, hogy nincs menekülés. Kétségbe esett sírásra fakadt.

— Meg . . . megvallok mindent . . . Ó, csak nem ott az intézetben . . . csak ott ne tegyenek csuffá!

Domokos bácsi nem szólt többet, hanem kézen vezette magával Sándort, Bélának pedig intett, hogy kövesse. A társasághoz érve, fölkereste Zsombolyi urat, úgy szintén Sándor nagy bátyját, a lelkész urat s még néhány előkelő vendéget, hogy jöjjenek vele amoda a fal tövébe; Bélához pedig, aki félig-meddig sejteni kezdte az igazat, így szólt:

— Megigértem neked, hogy kideritem ártatlanságodat. Jöjj te is, eleget szenvedtél! Most végre örvendj a becsületed kitisztításán.

Amint a kijelölt helyre értek, Domokos bácsi parancsoló hangon szólt a lesütött szemmel előttök álló Sándorhoz:

— Beszélj! Mindent hiven vallj meg! Ötölve-hatolva fogott Sándor bele a keserves bűn-vallomásba. Eleinte érteni is alig lehetett, mert mind-untalan elakadt a szava; majd meg sirva fakadt. Lassan-lassan

azonban bele törődött a sorsába és elmondott mindent, nem csekély ámulására Zsombolyi urnak és a néhány vendégnek, míg Domokos bácsi csak bólingatott a fejével, mintha mondaná: »Tudtam, így köllött annak történnie.« Béla pedig majdnem azt hitte, hogy álmodik; mert ő, az ő tiszta, becsületes lelkével még csak elgondolni sem tudott volna olyan furfangos gonosztságot, amelyet vele Sándor, a jó pajtás, elkövetett.

Mert amit Sándor, eleinte akadozva, aztán mind-inkább érthetően elmondott, gonosz história volt.

Több héttel az iskolai évnek végződése előtt, Sándor egy napon az intézet igazgatója közelében, ennek az asztala mellett állt, mikor az igazgató, ki akarván nyitni asztala fiókját, elő vette a kulcsot, de kiejtette a kezéből. Sándor szolgálatra készen fölemelte a földről és átadta; de bár ez csak egy-két pillanatig tartott, mégis szemébe ötlött, hogy ez a kulcs szakasztott olyan, mint az ő asztala fiókjának a kulcsa. Ez a fölfedezés már akkor sokat motoszkált a fejében, bár még semmi különösebb czélja sem volt vele. Nem is nyugodott addig, amíg egyszer kedvező alkalommal próbát nem tett. Csakugyan: az ő kulcsával egészen jól ki lehetett nyitni, be is lehetett csukni az igazgató ur fiókját.

Egyelőre nem gondolt aztán vele, mert abban a fiókban csupa unalmas hivatalos irások voltak, melyek csöppet sem érdekelték. Mikor azonban a pályázatra került a sor, nagyon hasznosnak találta Sándor a fölfedezést, melyet persze gondosan titkolt mindenki előtt. Ő is akart pályázni, de sehogy sem boldogult a munkájával; nehéz számításokat kellett volna végezni s nem birt velök, pajtásaihoz pedig ez uttal hiába

fordult s
landó; a
a jobb t
volt esz
guk elle
tott, hog
vagy men
szintén
dicseked
számít;
növendé
adta a c

És ek
gos ter
Egy na
otthon,
fiókot, k
terembe
leirta a
nem tud
az iraso
bájába,
hallott;
másik aj
aki fölsz
S még
ezek, m

Hiáb
rosszat
bizonyit
sodik,
hogy ne
Béla m
rajta, k
nutlanu
többi
szándék
tás, mi
folyton
lalja m

fordult segítségért: egyik sem volt rá hajlandó; ami nagyon természetes, mert mind a jobb tanuló maga is versenyzett; tehát volt eszük, hogy nem segítették saját maguk ellen a verseny-társat. Már attól tartott, hogy vagy csufot vall dolgozatával, vagy nem is vesz részt a pályázatban, ami szintén szégyenére vált volna, mert előre dicsekedett, hogy a jutalom elnyerésére számít; ekkor megtudta, hogy a legjelesebb növendékek közül kettő-három már be is adta a dolgozatát.

És ekkor fölillant az eszébe a furfangos terv, hogy hasznát veszi a kulcsnak. Egy napon, mikor az igazgató nem volt otthon, belopózott a szobába, kinyitotta a fiókot, kicsente a pálya-műveket s a tanteremben, ahol ilyenkor senki sem járt, leírta a társai munkáiból, amit ő maga nem tudott. Aztán vissza akarta csempészni az irásokat. De alig ért az igazgató szobájába, s alig nyitotta ki a fiókot, lépteket hallott; ijedten eldobta az irásokat s a másik ajtón kiszaladt. Ekkor lépett be Béla, aki fölszedte a szerte szórt papiros-lapokat. S még nem is igen tudta, miféle irások ezek, mikor az igazgató belépett.

Hiába szabódott Béla, hogy ő semmi rosszat sem tett. A látszat nagyon ellene bizonyított. Sándor pedig elkövette a második, még gonoszabb botlást. Nemesak hogy nem jelentkezett az ártatlanul vádolt Béla megmentésére, hanem mohón kapott rajta, hogy pajtása rovására teljesen gyanutlanul kigázoljon a hinárból. Ebben a többi fiuk is segítették, bár ezek rossz szándék nélkül. A szigorú vizsgálat, vallatás, mindnyájoknak kellemetlen volt, tehát folyton zaklatták Bélát, hogy csak vállalja magára a hibát, úgy is ellene bizo-

nyit minden, nagy baja pedig nem lesz; egy kis büntetés után hamar elfelejtik az egészet. Béla, csak hogy már vége legyen kínos helyzetének, megtette, ám de az igazgató nem vette könnyedén a dolgot és nem holmi csekély büntetést rótt rá, hanem csufosan kicsapta az intézetből.

Meghökken Sándor ennek hallatára, de nem volt olyan nemes szive, nem volt annyi igazi bátorsága, hogy elő álljon és megvallja az igazat. Inkább most már csak arra gondolt, hogy többé ki se derithessék a bűnét. Egyébtől nem félt, csak a kulcs-tól; ez valamikép elárulhatná; ezért elutazása előtt titkon kihuzta a zárból és zsebre dugta. Utközben az jutott eszébe, hogy még az is gyanus lehet, ha nála látják a kulcsot; ezért a pálya-udvaron, szándékosan földre ejtette, gondolván, hogy ahol annyi utas ember jár-kél, ott ugyan meg sem kísérlék annak a kutatását, ki vesztette el a kulcsot? Később, mikor Zoltántól megtudta, hol a kulcs, meg hogy Zsombolyi ur nem nyugodott bele a fia elítélésébe, megszepepent Sándor és vissza szerezte a kulcsot. Eleinte az volt a szándéka, hogy elássa valahol, ahol soha senki sem talál rá; de aztán mást gondolt, ismét rosszat: azt, hogy majd ha vissza tér az intézetbe, még jó hasznát veheti újra a tolvaj-kulcsnak. Tehát megtartotta s épp ezzel vesztett rajta.

Álmélkodva, fölháborodva hallgatták mindnyájan a bűnös vallomását. Béla szinte kipirult, mikor ártatlansága napnál fényesebben bizonyult be; aztán egy pillanatra, de csak egy pillanatra, fölforrt benne a harag, hogy annyi szégyent, fájdalmat kellett Sándor álnoksága miatt szenvednie. Amint azonban végig nézett a sápadtan,

szégyenkezve ott álló pajtásán, csakhamar inkább szájalom fogta el. Atyjához, majd meg Domokos bácsihoz lépett s örömtől sugárzó arccal ölelve meg őket, így szólt:

— Kedves jó atyám, ugy-é nem bántad meg, hogy hittél nekem? Kedves jó Domokos bácsi! Soha sem fogom eléggé meghálálhatni, hogy így lemosta rólam azt a szégyen-foltot. És most már teljesen boldog vagyok és igazán sajnálom ezt a Sándort... Kérem, ne büntessék nagyon...

— Kedves jó fiam! felelt Zsombolyi ur s megcsókolta Bélát; ha te megbocsátsz neki, én is megbocsátok.

Domokos bácsi azonban megrázta a fejét.

— Szép, szép, csak hogy még el köll intézni egyet-mást. Az nem elég, hogy mi néhányan megtudtuk az igazat. Helyre köll állitania Béla becsületét mindazok előtt, akik előtt épp Sándor híresztelte bünösnek. A legfőbb pedig az, hogy az intézetben, ahol csuffá tették, megtudják és kihirdessék az ártatlanságát. Az igazgatónak kötelessége lesz, hogy vissza vonja ítéletét és megvallja, hogy tévedett. Ezért Sándor még ma sajátkezüleg le fogja írni mindazt, amit most elmondott, és mi mindnyájan hitelesíteni fogjuk alá-írásunkkal, aztán a levelet és ezt a kulcsot elküldjük az intézet igazgatójának. Majd ő már tudni fogja, mit tegyen.

Mindnyájan helyesnek találták Domokos bácsi szavait, s maga a lelkész ur is, a ki nagyon röstelte, hogy unokaöccsére ilyen csuf dolog sült ki; de természetesen nem mentegette, sőt így szólt Sándorhoz:

— Nincs helyed itt a vigadozók közt. Rögtön jösz velem haza és megírod bünvallomásodat, hogy estére, mikor Zsombolyi urék haza térnek, kész legyen és azonnal

elküldhessük. A házamnál pedig nem tartalak tovább, hanem holnap haza küldelek atyádhoz. Nagyon, nagyon kitartó jószággal, nemes iparkodással fogsz majd egyszer valamikor, ha gyökeres javulásodat bebizonyítottad, bocsánatot nyerhetni a nagy hibáért, melyet elkövettél.

Egy órával később a lelkész ur és Sándor már utban voltak haza felé.

A társaság vigan töltötte a napot, s mert csakhamar mindenki megtudta a történeteket, a kirándulásból jóformán Béla diadalmi ünnepe lett, ugy elhalmozták kedveskedésekkel. Kijutott persze a dicséretből Domokos bácsinak is, aki oly éles elmével derítette ki az igazat.

— Szót sem érdemel, mondá az öreg ur. Hát azért töltöttem negyven esztendőöt ilyen diáknépség közt, hogy egy ármányos kis tacsó kifoghasson rajtam? Kimondtam, hogy Béla ártatlan, be is bizonyítottam, s ezzel punktum.

Most következtek még csak igazán vidám napok Zsombolyi ur házában, és most szertették még csak igazán a kedves öreg Domokos bácsit. Kevés helyen töltöttek akkor az országban boldogabb vakációt.

Mikor pedig az új iskolai év megnyílt, a régi növendékek egyike csakugyan nem tért vissza abba a nevelő-intézetbe; csak-hogy ez a növendék nem Béla volt, mert ő ismét elfoglalta helyét s az intézet legkedveltebb diákja lett; hanem Sándort nem látták többé egykori pajtásai. És mindnyájan tudták azt is, hogy miért.

BASA ÉS TITI. (Lásd a 134. lapon.)

BEMUTATÁS ÉS MEGHIVÁS.

*Ah uram pojácza!
 Ön az urat játssza?
 Fodros a gallérja . . .
 Ön az ország,
 Tán a világ
 Legszébb gavallérja.
 Ön úgy látom, idegen:
 Először van ide benn*

*Ebben a szalonban,
 A Vicza-otthonban.
 A Viczámat kérdi?
 Ó, köszönöm szépen,
 Ő magát jól érzi —
 Itt közel van éppen.
 Lélegzete hallszik —
 Bizony mélyen alszik.
 Tündéréknél bál volt
 És ott sokat tánczolt.
 Fordult harminczhármát.
 Hát bizony elfáradt.
 Ön is invitálná?
 S mi bálba is háná?
 Manóéknál zsúr lesz,
 Ott jelen sok kis lány,
 Egy két tündér is tán
 S számos ifiúr lesz?
 Jöszte be Viczácska.
 Itt van a pojácza,
 Bemutatom néked:
 Eljött . . . hogy mi végett?
 Eszed kitalálja:
 Jött, hogy elkísérjen téged
 A ma esti bálba;
 De ne nagyon járjad!
 Lábacsád elfárad.
 Elég, hogy ha fordulsz kettőt
 Vagy legföljebb hármát.*

BASA ÉS TITI.

(Képpel a 133. lapon.)

BURVA kacagás, kiáltozás hallatszott a tócsa felől; közben egy-egy nagy csobbanás, amint a kövek, rög-darabok a vízbe zuhantak; néha mint ha fájdalmas hang is vegyült volna közbe; s aki ezt is hallotta, könnyen kitalálta, hogy az a csapat vásott gyerkőcz alig ha valami dicséretes mulatsággal tölti ott az idejét.

— Ejnye ni, megint kimászik arra a fatuskóra!

— Mindjárt leütjük onnan! Nő, ki találja el hamarább?

Es újra megeredt a kőzapor. Kire? Egy szegény kis cziczára, melyet bedobtak a

tócsába, hogy »fürödjék.« A tó nem volt nagy, de arra elegendő, hogy a czicza bele fuljon. Vergődött is a szegény pára s a tó közepén kimeredő fatuskót pillantván meg, erre iparkodott fölkapaszkodni; a vásott fiuk azonban gonosz ügyességgel dobálták a köveket, úgy hogy a czicza semmerre sem menekülhetett és már-már elmerült, kivált miután néhány kő már fejbe és hátba is ütötte.

Egyszerre azonban meghökkenve hagyták a fiuk abba a csuf mulatságukat. Mély, morgó hang hallatszott, nem is nagyon messziről.

— Jaj, a Basa!

A következő pillanatban még közelebből hallatszott az ijesztő hang s az egész csa-

pat fiu l
 is tette,
 termett

Nem
 basa vo
 de hata
 szörnyer
 büszke
 maga fa
 mes mé
 nem ért
 bonczás
 legette.
 hétféjü
 gos uga
 a vásot

Pedig
 a kis I
 uszitott
 tette, m
 nek a f

Ami
 igy szól

— M
 megfuta
 En nem
 szegény
 ful . . .

Ez
 dälkozv
 mondta

— U
 kám? L
 ségével
 élünk.

De a
 fuldokl
 hangon

— M
 Basa
 a vízbe
 mét kü
 tartva.

— M
 De
 formát

— C
 legyen

pat fiu hanyatt-homlok futásnak eredt. Jól is tette, mert egy percczel később már ott termett a rettegett Basa.

Nem nagy szakálu, görbe kardu török basa volt, hanem csak afféle négylábu eb, de hatalmas. A falubeli vásott gyerkőczök szörnyen csufnak tartották, gazdája azonban büszke volt rá, mint ritka szép állatra a maga fajtájában. Az igaz, hogy veszedelmes mérges pofája volt, és az is igaz, hogy nem értette a tréfát s ha valamelyik garabonczás fiu belé kötött, no, az meg is emlegette. Volt is olyan hire, mint valami hétféjü sárkánynak. Mikor tehát most haragos ugatással közeledett, nem csoda, hogy a vásott kompánia esze nélkül menekült.

Pedig Basa nem egymaga jött. Vele volt a kis Lenke is, sőt mi tagadás benne, ő uszította Basát. Csak hogy kénytelenségből tette, mert már messziről látta, mit mivelnek a fiuk a szegény cziczával.

Amint oda értek a víz partjára, Lenke így szólt:

— No, Basa, azokat a gonosz fiukat megfutamtottad, de most már mit tegyünk? Én nem gázolhatok be a vízbe . . . ez a szegény czicza pedig mindjárt elmerül, bele ful . . . Hozd ki, Basa!

Ez nem igen tetszett Basának. Csoválkozva nézett a leánykára, mint ha azt mondta volna:

— Ugyan mit gondolsz, kis gazdasszonykám? Hiszen az macska, annak a nemzetiségével mi ősidőktől fogva háboruságban élünk.

De a kis leány nem tágitott. Ujra a faldokló cziczára mutatott rá és parancsoló hangon szólt:

— Menj, Basa, hozd ki! Tüstént!

Basa nem ellenkezett tovább. Beugrott a vízbe és néhány pillanat múlva már ismét künn volt, szájában a félholt cziczát tartva. A kis leány el akarta venni.

— No, add ide! Talán még föléled.

De Basa mást gondolt, aligha nem ilyenformát:

— Ohó! Én mentettem meg és a tied legyen? Így nem alkudtunk.

Annyi bizonyos, hogy nem adta oda, hanem megfordult és gyorsan haza tért, egyenest a házikójába. Ott letette a macskát a szalmára és nézte, amint a megmentett kis állat a vizes szórét rázogatta, nyalogatta.

És ettől fogva ketten lakólk ott. A kis Lenke a magáénak fogadta ugyan a cziczát, jól tartja is, és Titi — így nevezte el, — el-eljátszik vele; de mihelyt teheti, eloson és a Basa házikójába siet. Basa pedig nemcsak szívesen látja, hanem szinte büszke reá és amint szétnéz, mint ha mondaná:

— Lássátok, ennek a csöpp jószágnek én vagyok a megmentője és védője.

Együttjátszogatnak, heverésznek óra hosszat. A kapunál egyik-másik vásott gyerkőcz csak nézi, nézi és már nem egy ilyenformát gondolt:

— Ejnye . . . talán tanulhatnánk ettől a csuf Basától!

KÉPEK

A MAGYAR NEMZET TÖRTÉNETÉBŐL.

(Képekkel a 136., 137. és 140. lapokon.)

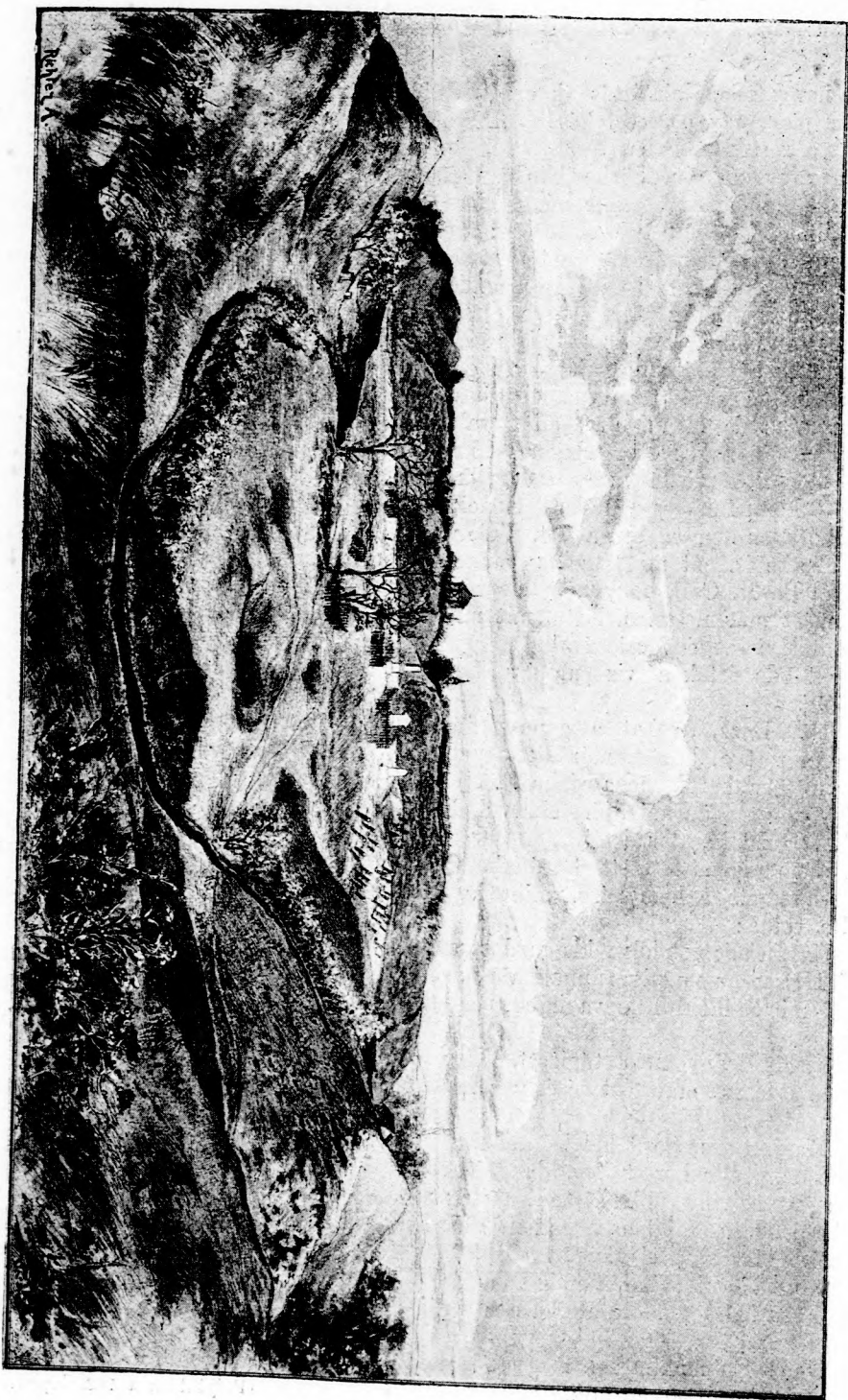

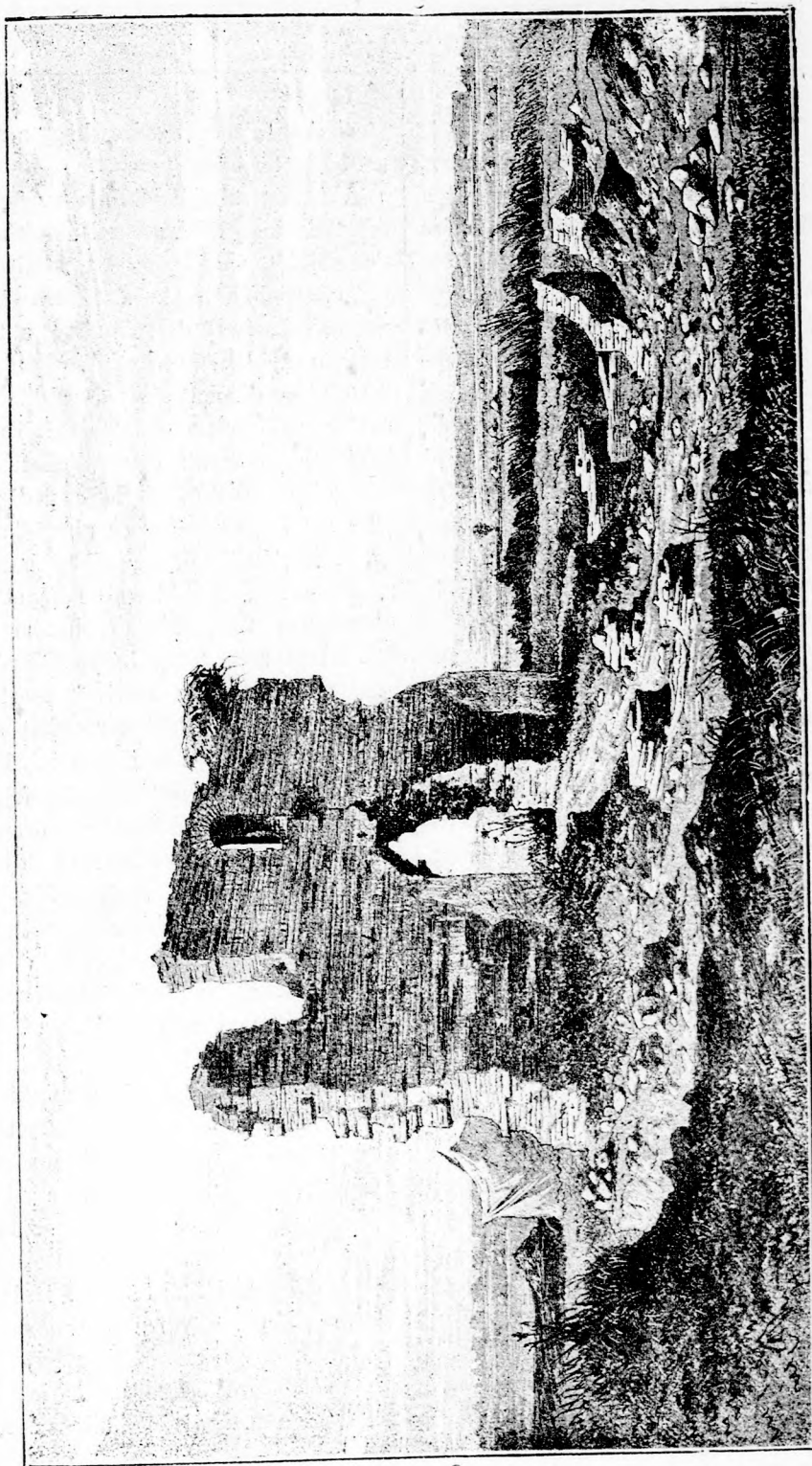
SZÉLES nagy Magyarországon nincsen olyan magyar ember, még ha csak serdülő gyermek is, hogy büszkén ne villanna föl a szeme, midőn Árpád vezérről, a hon-foglalóról emlékezik meg. Ezer esztendő óta van pedig ez így, ezer esztendő alatt sem merülhetett feledésbe annak a hős fejedelemnek az emléke, aki népének ezt a szép hont véres, kemény harcokkal megszerezte. Élni is fog a hon-alapító Árpád híre és emléke, amíg e földön magyar nemzet él.

Véres, kemény harcokkal, de egyszersmind bölcseséggel hódította meg Árpád ezt a hont; nem is történt az csak úgy hirtelenében rövid idő alatt; majd tiz esztendő telt bele, mire a nagy munkával elkészült és sok, sok jeles magyar vitéz áldozta föl életét a győzelmes bár, de véres csatákban.

(Folytatása a 138. lapon.)

A SZABOLCSI FÖLDVÁR. (Lásd a 138. lapon.)

PUSZTASZER (Lásd a 140. lapon.)

(Folytatás a 135. laphoz.)

Mikor a magyarok, Árpádtól vezetve, a Kárpát-hegységen átkeltek, legelőször a Zalán bolgár fejedelem országának a szélére értek.

Hatalmas fejedelem volt Zalán, országa az egész Duna-Tisza-közre kiterjedt, föl a Kárpátok aljáig, ahol a magyarok Munkács tájékán megpihentek. Nem szívesen látta Zalán a váratlan vendégeket, de belé egyezett, hogy a magyarok a felső Tisza mentén megmaradhassanak; egy uttal azonban rájuk parancsolt, hogy a Bodrog folyón túl terjeszkedni ne merjenek. Azt hitte, hogy parancsa elég a magyarok feltartóztatására.

Árpád vezér mindjárt kezdetben sem sokat törődött a dölyfös parancessal, hanem előre nyomult egészen a Sajó vizéig; de nem rohant vakon előre, hanem mindennek előtt meg akarta tudni, milyen az a föld, milyen erősek azok a népek, amelyeknek a meghódítására készül. Mert mind ezt eddig természetesen csak hirből ismerte. Küldöttiséget indított tehát Zalán fejedelemhez értékes ajándékokkal, küldött tizenkét gyönyörű lovat, prémes ruhákat és azt kérte, hogy Zalán viszont küldjön neki egy korsó vizet a Dunából és néhány maroknyi füvet Alpár síkjáról, hadd lássa, vajjon a víz, a fű van-e olyan jó, mint a magyarok ősi hazájában. Mikor a küldöttek, Ond és Tarczal, a Sátor hegy tetejéről megpillantották az előttük elterülő végtelen rónaságot, nagy lett az örömük, mert éppen ilyen földre volt a magyaroknak vágyódásuk. Tarczal vissza is tért rögtön, hogy hirt adjon Árpádnak; Ond pedig folytatja útját Zalánhoz, aki elfogadta az ajándékot és adott vizet a Dunából, füvet Alpár sík-

járól. Azt is megengedte, hogy a magyarok a Sajóig terjeszkedjenek.

A víz és fű ajándékát a magyarok úgy értették, hogy Zalán ezzel nekik adta minden földjét, ahol fű és víz található. Egyelőre azonban csak a Mátra hegységig nyomultak, mert dolguk akadt a tiszántuli tájékon, ahol Bihar várából a kozár Marót fejedelem uralkodott nagy darab földön. Erős és bátor fejedelem volt Marót és a közeledő magyaroknak egy talpalatnyi földet sem akart átengedni. Már pedig Árpád ezen a tájékon is előbbre akart lassanként jutni. Mivel Marót semmiképp sem hajlott a szép szóra, Árpád erős sereget indított ellene, Tas, Szabolcs és Töhötöm vezérekkel. Most már talán bánta Marót, hogy nem engedett szép szerivel, mert bizony nem birt megküzdeni a magyar sereggel, mely aztán egészen a Kőrös folyóig elfoglalta az országot. De a kemény fejű Marót még ekkor sem hódolt meg és országa egy részét, a mai Bihar vármegye táján, meg is tartotta. Szabolcs vezér pedig, hogy az elfoglalt területet jobban biztosítsa, nagy földvárat emeltetett, melyet róla neveztek el s ennek a szabolcsi földvárnak némi nyoma még mai nap is látható. (Lásd a képet a 136. lapon.)

A magyar sereg egy része, miután Marót országának felét elfoglalta, még nem pihent meg, hanem Töhötöm vezérlete alatt az erdélyi részek felé fordult, ahol Gyalu fejedelem uralkodott. Gyalu gyorsan összehozta seregét és szembe szállt a magyarokkal, de mind hiába. Az Almás folyónál nagy csatát veszített s a magyarok elfoglalták egész országát, a nép meghódolt és hűséget esküdött. A hagyomány szerint ez a maig is Esküllőnek nevezett

helyen történt, onnan ered ez a név. A vitéz Töhötöm pedig mindjárt ott is maradt mint erdélyi vajda az elfoglalt földön.

A második esztendő mult el, mire a magyarok ennyire jutottak. Már jóeska darabot foglaltak el a későbbi magyar birodalomból, de még a nagyobb rész és a nehezebb harcok hátra voltak.

A harmadik esztendőben nyugat felé fordult Árpád vezér, Szvatopluk király ellen. Szvatopluk, más nevén Zventibald morva-tót fejedelem, nagy kiterjedésű és hatalmas ország fölött uralkodott és erős sereget állított a magyarokkal szembe. De biz' a morva-tót hadak nem birtak megállani a magyarok rohama előtt; több véres csata után királyukkal, vezérökkel futva futottak s végre Zobor vezér maga is a magyarok kezébe került, kik Nyitra városa mellett egy hegyen kivégezték, mire a megrémült tótság mind meghódolt s a magyarok egészen a Morva folyóig elfoglalták az országot.

Mi lett Szvatopluk királyból, nem tudhatni bizonyosan. Egyik krónika szerint a Dunába fult, mikor a magyarok elől futva menekült. A tótok krónikája azt mondja, hogy veresége fölötti bubánatában elküldte magától leghivebb kíséreit is, és egyedül neki indult a Zobor-hegy táján akkor volt rengeteg erdőségnek, melynek közepén remeték tengődtek teljes elvonultságban. Mielőtt a remetékhez ért, megölte lovát, elásta koronáját, aztán mint koldus, földönfutó vándorolt a remeték kunyhójához. Ott élt velök hosszú éveken át mint remete, szomorú és sanyarú életet, senkinek sem árulva el, hogy ő az országától megfosztott hajdani hatalmas király. De mikor érezte, hogy halála órája elérkezett, megvallotta remetétársainak, hogy kicsoda. A jámbor remeték

eltemették az erdőben, de persze senki sem tudta azután soha sem, hogy hova.

Mikor a magyarok Szvatopluk ellen háboruskodtak, a bolgár Zalán fejedelem nagyon alkalmasnak vélte az időt, hogy könnyűszerrel diadalmaskodjék fölöttük. Kevély üzenetet küldött tehát Árpádnak, hogy takarodjanak ki országából, mert ha jószántukból nem távoznak, akkor fegyverrel üzi ki, de nem is üzi, hanem lekaszabolja mind egy szálig. Árpád vezér azonban szintén büszkén felelé:

— Nekem küldted a füvet, mely ezen a földön terem, a vizet, mely a folyókban hömpölyög, minden föld és minden víz tehát most már az enyém. Nem hogy elvonulnék innen, hanem kívánom, hogy azt is add át, amit eddig még el nem foglaltam. És ha nem adod szép szerivel, elveszem erős karommal.

Meg is indult harczra kész vitézeivel s fürge lovasai csakhamar beszáguldozták az alföldi nagy rónaságot. Zalán azonban szintén jól fölkészülve várta és nem csak a saját hadait állította sikra, hanem szövetséget kötött a görög császárral is és ettől is kapott segítséget. Az alpári sikon került döntő csatára a sor s kemény, véres tusa után Zalán serege tönkre verve futamodott meg. Maga Zalán is halálos rémülettel menekült. Meg sem állt, míg elvesztett országa határain tul nem ért; aztán Bolgár-országba vándorolt és onnan soha sem is került többé vissza.

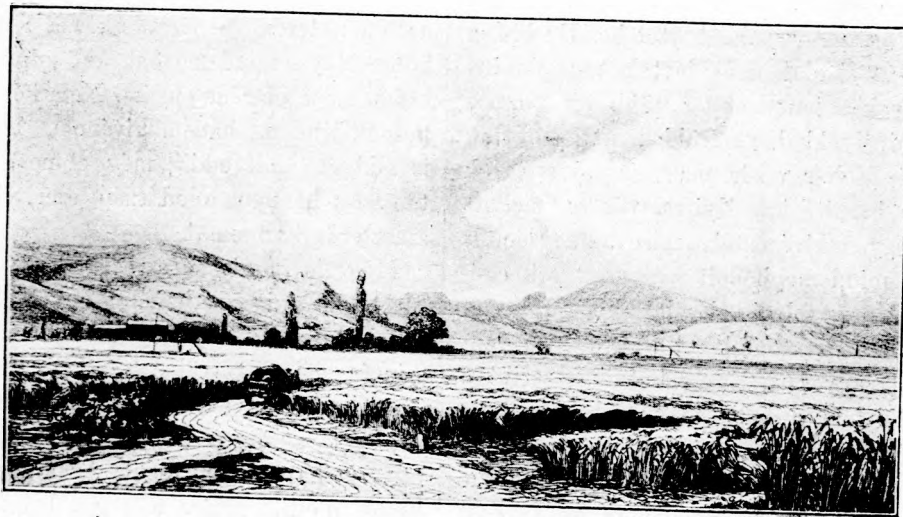
A győztes magyarok nem érték be vele, hogy Zalán egész országát elfoglalták, hanem átcsaptak a görög birodalomba is, elkalandozva egészen Konstantinápolyig. A krónika szerint arra nem volt elegendő idejük, de meg ostromló szerök sem, hogy

az erős falakkal, bástyákkal körülvett Konstantinápolyt megvívják. De hogy milyen erejű vitézek, azt Botond vezér úgy mutatta meg, hogy a város kapujához lovalgólva, roppant buzogányának egyetlen ütésével belyukasztotta a hatalmas kaput.

Zalán megfutamodása után még két kisebb fejedelem uralkodott itt: a Maros mentén a bolgár Glád, följebb Biharban pedig a kozár Marót. Gládot a magyarok könnyű szerrel győzték le; Maróttal pedig,

aki már öreg volt, Árpád megegyezett, hogy élte fogytáig maradjon meg fejedelemségében s mivel csak egyetlen leánya volt, ezt adja feleségül az Árpád fiának, Zsoltnak, halála után pedig országa is a magyaroké legyen.

Ekképen a Dunán innen már minden föld a magyarok hatalmába jutott s Árpád az alpári győzelem után nagy gyűlést tartott Puztaszeren. Ez a gyűlés osztotta föl a meghódított országot a magyar nép kü-

ÁRPÁD FÖLDJE AZ Ó-BUDAI VÖLGYBEN. (Lásd a 141. lapon.)

lönböző törzsei és nemzetségei közt. Azon a helyen, ahol ez a nevezetes gyűlés folyt le, később templom és kolostor épült, de ez már rég elpusztult és csak csekély rommaradványai láthatók. (Lásd a képet a 137. lapon.)

Még azonban nem volt a feladat befejezve, melyet Árpád vezér maga elé tűzött, még nem találta elegendőnek a népe számára elfoglalt földet. Ezért hát 896-ban,

vagyis épp ezer esztendővel ezelőtt ismét fölkerelkedett hadaival, hogy a dunántuli vidéket, a hajdani római Pannonia tartományt meghódítsa. Ó-Buda táján kelt át a Dunán és rövid had-járatban elfoglalta az egész régi Pannoniát a stájer és horvát határokig. És ezzel be volt fejezve a honfoglalás. Árpád vezér megalapította a magyar birodalmat, mely Erdély keleti határától a Morva folyóig és a stájer hegyekig,

a Kárpá
jedett és

A meg
ki, haner
alattvaló

Sok h
a magya
az elfog
ellensége

Árpád
gezte, a
majd me
a 140. l
buvárok
hol elte
ját, de

Am l
Árpád
léke örö
vében. A
pedig s
detni f
a szép
virul, e
meg, hó

DISZ
fő
rászon

kozva r

— S
Elemér

Pers

lépett l

történt
mér ur
Nem
ámbár
szor el

a Kárpátoktól pedig a mai Szerbiáig terjedett és terjed maiglan is.

A meghódított népeket Árpád nem irtotta ki, hanem, miután hűséget esküdtek neki, alattvalóinak fogadta.

Sok harcuk és háborújuk volt még aztán a magyaroknak a szomszédos népekkel, de az elfoglalt hont vitézül megvédték minden ellenséggel szemben.

Árpád vezér, miután nagy művét bevégezte, a Csepel-szigeten tartotta székhelyét, majd meg az óbudai kis síkon. (Lásd a képet a 140. lapon.) Itt halt is meg, és a történetbuvárok szerint Ó-Buda tájékán van valahol eltemetve. Ma is keresik, kutatják sírját, de még eddig sikertelenül.

Am ha nem tudjuk is, hogy a honszerző Árpád hamvai hol nyugosznak, dicső emléke örökké élni fog minden magyar szívében. Az idei ezeréves ünnep alkalmából pedig szobrot is állítunk neki, mely hirdetni fogja országnak-világnak, hogy ezt a szép magyar hont, mely ma is él és virul, ezer esztendővel ezelőtt ő teremtette meg, hős Árpád, a honalapító!

AZ ÁRULÓ SZEPEGÉS.

— Kicsi történetke. —

(Képpel a czímlapon.)

DISZES hintó állt meg a kastélyhoz fölvezető lépcsőzet előtt, fenn a terráson pedig előkelő uri ember csodálkozva nézett le a nagy kertbe.

— Sajátságos! Ugyan mi lelte azt az Elemért?

Persze, nem tudhatta, mert csak most lépett ki a kastélyból. Kevéssel előbb pedig történt ott a kertben valami, amiben Elemér urfi vitézkedett.

Nem először esett meg, hogy vitézkedett, ámbar ettől a fajta vitézkedéstől szülei sokszor eltiltották, meg is magyarázva neki,

hogy éppen nem szép hetykélkedés az, amit véghez visz. És Marcsi, a kertészinas, alkalmasint ugyan-ezt gondolta, sőt most az egyszer ki is mondta.

Ott dolgozott nagy kertész-késével s a bokrokat nyesegette, mikor Elemér czél nélkül ügyelegve közeledett. Látni akarta, hogyan dolgozik Marcsi, ami ellen a kertész-inasnak nem volt semmi kifogása; de már az ellen volt, hogy Elemér egy épp most bevetett és szép simára gereblyélt virág-ágyba gázolt bele.

— Ne tapossa össze az ágyast, ifiur! intette Marcsi. Épp most vetettük be. Nekem lesz bajom miatta.

— Hát aztán? Ott járok, ahol nekem tetszik.

— De a kertész ur megharagszik . . .

— Ne fecsegy! Azért-is itt sétálok.

És szándékosan össze-vissza taposta a virág-ágyat. Marcsit elfutotta a méreg, de csak annyit mondott:

— Ne volna csak a nagyságos ur fia! . . . Megemlegetné, ha a kezem alá kerülne.

— Mindjárt megemlegeted te!

S ezt mondva Elemér, fölkapott egy nagy rögöt, jól czélozva mellbe dobta Marcsit, és kaczagva elfutott.

Mikor megállt, már nem igen gondolt vitézi tetteire; új szórakozást keresett; de amint véletlenül arra felé pillantott, amerről jött, ugyancsak meghökkent. Mert gyors léptekkel jött utána Marcsi s kezében a késsel hadonázva, kiáltott valamit, csak hogy Elemér nem érthette meg oly messziről, hogy mit. Annál inkább megértette a kés villogását. Ez halálos veszedelem . . . Marcsi boszut akar állni . . . még bizony meg is öli.

Volt esze Elemérnek, hogy meg nem várta a halálos veszedelmet. Futásnak eredt, de amint szepegeve hátra pillantott, látta, hogy Marcsi is fut. Nagyot sikoltott Elemér és futott hanyatt-homlok; kiabált Marcsi is és rettenetes hajtó-vadászat folyt életre-halálra az egész nagy kerten keresztül-kasul. Lassanként azonban Elemér jutott előnybe, mert ő keresztül rohant a

pázsiton, virág-ágyakon, míg az az oktondi Marczy a csinált uton futott és így nagyokat került. El is jutott Elemér szerencsésen a kastély lépcsőjéhez. Itt már nem is félt, kivált mikor megpillantotta Arthur bácsit . . . Igaz a! Epp ma délutánra ígerte a bácsi, hogy magával viszi nagy hegyászó kirándulásra.

— Mi jutott eszedbe, Elemér, hogy az egész kertet sikoltozva futkosd be, mielőtt ide tértél?

— Ó, kedves bácsi, képzelje! Az a gonosz Marczy késsel tört rám és tán meg is gyilkol, ha el nem futok.

— Ugyan mit fecsegsz! Marczyt én küldtem utánad; ráparancsoltam, hogy siessen, mert rég várlak.

Elemér olyan formát érzett, mint ha röstelni kezdené a dolgot. Milyen fonákságot gondolt ijedtében! És a bácsi még tovább kérde:

— De hát hogy juthatott olyan furesaság az eszedbe? Az a derék, becsületes Marczy mért tört volna késsel rád?

Már erre nehéz volt felelni s Elemér zavarodottan állt ott (Lásd a képet a czimlapon); de a bácsi nem tágitott, s végre is megtudott mindent.

— Most már értem. Te bántottad s mert rossz volt a lelkiismereted, hamar elfogott a szepegés. Előbb hetyke voltál, aztán gyáva és mindenkép nevetséges. Ilyen társra a kirándulásnál nincs szükségem; itthon maradsz s magam mondom el atyádnak, hogy miért.

Elemér büntetést is kapott, de ennél sokkal inkább bánta eleinte, hogy szepegésével elárulta magát. Lassanként azonban belátta igazi hibáját s úgy hallom, most már nem vitézkedik a régi módon.

KERESZT-REJTVÉNY.

A
A A A
Á B B H N
N N L L L O O
O Ó P P R
R T T
T

Ha ezeket a betűket helyesen rendezitek el, kiderül, hogy értelmök:

1. Egy betű az abéczében;
2. Az ég magasán áll délben;
3. Éjfékete a ruhája;
4. Három megye lát reája;
5. Szilaj népe Ázsiának;
6. Ember, állat ezzé válnak;
7. Egyes betű, — megtalálod,

Ha keresni nem sajnálod.

A középső, leghosszabb sor balról jobbra és fölülről lefelé ugyanazt a szót adja.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Virágcsokor.”

Emlékül jó gyermekeknek gyűjtötte *Füssy Tamás.*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« L. köt. 7-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

Hortobágy.

Helyesen fejtették meg: Marczali Bözse, Graeff Paula és Márta, Niessner Eleonora, Blanka és Ali, Kövesi Rudi, Schwarz József és Béla, Sinka László, Lipták Irénke, Malatinszky Zoltán, Szelke Hajnalka és Józsi, Farkas Georgina, Grün Aladár, Geiszler Pisti, Weinberger Elvira, Riza és Győző, Jakab Piroska, Hirschler Géza, Habinay Iván, Benyovszky testvérek, Kresz Géza, Feri és Károly, Fáy Erzsébet, Koritschner Margit, Mérhay Ilonka, Garabb Gyula, Árkosi Ferike, Pilz Erika és Felice, Vadas Zoltán, Sternberg Anna (vonalozd meg a papírost, amíg nem tudsz egyenes sört vetni! *F. b.*) Rapoch Pál, Schuller Ödön, Tószögi Magda, Géza és Iván, Kovács Dénes, Máj Róbert, Seenger Gyula, Dénes Zsófia,

Marich Ág
szükséges
az egyszerű
Wallfisch I
Kölber Ann
fer Sári, B
Irén és L
Edith, Alm
Kövesdy A
Knothy El
Rotter Ilon
Béla, Fisch
nie, Molná
Miczi, Pell
Heszke Iru
git, Steinb
Dezső és I
Rikárd, K
Alice és V
Ödön, ifj.
Jenő, Rigó
Révy Emi
Géza, Pal
Cora, Tem
Zoltán, Sil
Vintze M
Béla, Szilá
Arthur, i
Gizike, B
kőczi Istvá
Novelly N
és Elemér,
kes Gyula
ner Márta
György, K
és Marisk
Fried Vilr
Behr Hild
ifj. Szádec
bos Ernő,
Gyula, B
vászna M
István, Ur
zed a be
én István
Paula, Se
lák Alfré
Mariska é
rek, Szár
Lammer
csika, Ho
és Ila, i
Berta, G
Adori, El
Steinhübe
József, D
Zvarinyi
Winkler
Kálmán,
hogy test

Marich Ágost, Przybilla Jenő, Müller Miczi (nem szükséges ajánlott levélben írnod; ritka eset, hogy az egyszerű levél vagy levelező lap elveszen. *F. b.*) Wallfisch Irénke, ifj. Münnich Aurél, Szécsi Jenő, Kölber Anni, Schoedl Miczi, Wáhl Viktor, Rudolf Sári, Benesik Mariska, Péch Miklós, Ordódy Irén és Laczika, Havas Margit, Kremzir Alice, Edith, Alma és Ernő, Keller Jolán, Reisz Elek, Kövesdy Anka, Harkányi Sándor, Saláth Ilonka, Knothy Elemér, Rachler Etelka, Szájbely Erzsike, Rotter Ilonka és Rudi, Bruck Juliska, Kirehner Béla, Fischl Izabella, Golonya Ilona, Spiegel Melannie, Molnár Lajos, Pista és Laczi, Lám Nelli és Miczi, Pellion Lujza, Csiki Lőrika és Nagy Rozika, Heszke Imrus, Csicsáky testvérek, Csepreghy Margit, Steinhöbel Dankó, Janits Irén, Margit, Károly, Dezső és Imre, Mérey Ágosta, Fizély Etel, Hágér Rikárd, Klein Arthur, ifj. Bécsy Lajos, Dére: Alice és Viola, Angermayer Béla, Erdős József és Ödön, ifj. Haviár Gyula, Moesz Ilonka, Deutsch Jenő, Rigó Dezső, Nékám István, Róza Szilárd, Révy Emil, Lázár Vilma, Áchim Mariska, Krausz Géza, Paluga Mártha, Hecht Berta, Wolnhoffer Cora, Temesváry Elza, Zinner Erzsike, Draskóczy Zoltán, Silberstein József és Géza, Groedel Lajos, Vintze Miczi, Toldi Piroška, Boldiny Rudolf és Béla, Szilágyi Szilárdka, Domán Arthur, Wieland Arthur, ifj. Röck Gyula, Hézser Aurél, Ziegler Gizike, Bartheldy Mártha, Osztoics Irénke, Barkóczy István és György, Zobel Lajos, Tölg Vilmos, Novelly Natália, Boér Lenke, Éder Gabika, Róbert és Elemér, Szmecana Margit, Gundel Ferike, Schöpkes Gyula, Francke Janki, Gerlóczy Endre, Graner Márta, Stefike és Hilda, Rakita Béla, Peláthy György, Klein Janka, Zoltán Veruska, Kégly Ilona és Mariska, Kriványi Laczi és Diné, Jacobi Erzsike, Fried Vilmos, Megyeri Erzsike, Kleinschmitz Mariska, Behr Hildika, Gaál Ilona és Ödön, Horovitz Gizella, ifj. Szádeczky Lajos, Pecz Irénke és Gyula, Gombos Ernő, Müller Pista, Seunig Berta, ifj. Wolff Gyula, Baurneind Gyula, Schmoll Irén, ifj. Kovásznai Marczel és Sándor, Pállik Margit, Ember István, Uray Andor, Wagner Eveline (miért czimezed a leveledet *Forgó István*-nak? Nem vagyok én István, csak *Forgó bácsi*.), Gallatz Margit és Paula, Seidler Róza és Gizella, Geyer Stefike, Pollák Alfréd, Patterson Margit és Orsolya, Bodola Mariska és Bella, Máj Kata, Fövenyessy testvérek, Szántó Lajos és Zoltán, Schwartz Sándor, Lammer Emil, Salzberger Lujza, Laurovics Janesika, Hollaky Feri, Ilosvay Lajos, Máriaassy Anna és Ila, ifj. Ladányi László, Csizék Ilona, Kócs Berta, Goldschmid Vilma és Piroška, Veöreös Adori, Eibel Margit, Bogay Ernő, Grünhut Bella, Steinhöbel Ödön, Mihalik Ilonka, ifj. Knobloch József, Dessewffy Sárka és Ilonka, Babos Sándor, Zvarinyi Szilárd, Klugmann Vilmos, ifj. Jákó János, Winkler József, Herczeg Ilona és Albert, Sugár Kálmán, Margitay testvérek (? csak gyanitom, hogy testvérek vagytok, mert hogy a leveletek alá

azt írtátok: »Margitay gyerekek«. Ha nem vagytok testvérek, írjátok ki egyenként a neveteket! *F. b.*), Grubits Mariska, Irinyi Szaboles és Csaba, Rapaics Romeo, Platthy Gyula, Weltner Dezső, Bornemisza Józsika, Horváth Trézsi, Fillinger Antika, Eckstein Irma és Margit, Husz Ella, Tyroler Lujza, Richter Vilma, Paula, és Gyula, Kádebó Kálmán, Kropf Pista, Hauser Hermina, Baik Mihály, Weisz testvérek, Rechnitz Móríc, Motesiczky Lala és Lénárd, Irányi Lizike, Szarvady Jenő, Krámer Sándor, Klein Jolán, Weisz Aurél, Nátafalussy Béla, Propper Aranka, Szentpétery Gyula, Brüll Albert, Szabolcsi Károly, Mihályfi Ernő és Zoltán, Braun Margit, Herzl Antal, Quittner Szeréna, Weisz Erzsike, Kalcher Győző, Kulin Imre, (saját irásodat kívánom látni. *F. b.*), Bornemisza Kálmán, Kléber Elemér, Scheiber Lilla, Oppenheim Irén, Basch Janka, Marton Timike, Szilvassy Erzsébet, Schüller Frida és Ottó (a leveletek széle rojtos, tehát szabály-ellenes. *F. b.*), Madarassy Géza, Fazekas Ida és Piroška, Goldstein Erzi és Teri, Távoly Irma, Margit és Gyula, Nagy Katalin, Lukács Irma, Rátz Vilma és Ottó (írásokat ne hányjátok tele porzóval! *F. b.*), Gaál Jenő, Ganz Margit, György és István, Farkas Arisztid, Fleischmann Erzsike, Papp Katinka, Kárpáthy Julia, Benke Sarolta, Zakár Jenőke, Reitter Ferencz, Körfy Imre, Jurenák Gizi, Laczi és Feri, Platzner Ella és Vilma (kinek a keze-írása? *F. b.*), Grosz Ferike, Austerlitz Erzsike és Lajos, Réthy Mariska, Taubner Margit, Brenner Ernő és Zoltán, Szabó Ella, Khon Erzsike, Grivičić Gyula (szívesen látlak új kis híveim sorában. *F. b.*), Somogyi Margit és Jolán, Veress Margitka, Záborszky Mariska és Dezső, Böllni Margit, Singer Jenő és Miklós, Hecht Margit és Piroška, Zádor Magda és Pista, Pollák Irénke, Mariska és Béla, ifj. Laczkovich Béla, Fried Emil, Bayer testvérek, Gervay Erzsike, Mariska és Mike, Krausz Berta és Zsiga, Zelinka Ilona, Schweitzer testvérek, Pick Miczi, Ásványi Irénke, ifj. Molnár Gyula, Pauer Árpád, Molnár Ferike, Reif Margit, Tölgyi Sándor, Szent Iványi Carla, Somogyi Ida és Blanka, Szegő Erzsébet (a magad írása? *F. b.*), Teőke István, Klopstock Tekla, Szinberger Jakab, Klein Jolán, Erzi és Jenő, Filipp Janika, Katrenyák Paula, Keörtléssy Zoltán, Hovisák Béla, Dubay Imrus, Lányi Rózika, Szent-Iványi Márta, Payr Hugo, ifj. Klein Sándor, Horváth Yerta, Havas Böske, Takách Ilonka, Zubor Imre, Unátyinszky Jolánka és Birike, Bódy Ödön, Kaminszky László, Szilágyi Rózsika, Deutsch Margit, Salamon Sándor, Koss Zsigmond, Angyal Irma, Stépán Róza, Opitz Janka (kinek az írása? *F. b.*), Kádár József, Stermeczky Lajos, Bartal Andor, Székely Margit, Váné Izi és Perkó, Danielisz Jenő, Kalmár Rózsika, Ruszt Erzsike, Piller Géza, Barakonyi Erzsike, Forster Ilonka és Mariska, Buda Lenke, Polgár Imre, Dely Margit, Hirsch Irén és Ernő, Niedermann Etelka, Kostyál Ilonka, Salzberger Aranka és Nándor,

Fuchs Józsika, Szőke Jolánka, Annus és Palika, Polgárdi Jenő, Szemők Katicza és Maricza, Krausz Hajnalka, Lukács Edith, Tóth Alice, Vancsó Anna, Neumann Alice, Somogyi Zsiga, Fekete Kálmán, ifj. Boróczy Lajos, Kraicsovics Ottó és Sándor, Szilágyi Jolán, Berényi Irma, Várady Böske és Zoltán, Schöpf Szerafina, Mihályi György, Miklya Z. András, Jekelfalussy Gizike, Biehn Matild, Novák Béla, Farkas Ilonka, Mariska és Laczi, Fazán Károly, Heumann Ödön, Kreibik Sándor, Przybilla Jenő, Bügler Paula, Kacsvinszky József, Rosenberg Ilona, Arthur és Ferike, Nyáry Miklós, Kubinyi Boriska és Dárius, Klein Ödön, Berczelly Yerta, Fenyéry Ibolya és Editke, Sárfy Andor, Vizoly Blanka, Vértés Margit és Tivadar, Nagy Ilonka, Molnár testvérek, Friedrich József, Grünhut Lucy és Elza, Kolezonay Alice és Edit, Weisz Béla, Zakár Ilonka és Lajos, Reif Margit, Kelescsényi Ferike, Alexy Elza, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Ghyczy József, Schönberg Irén, Tsuk Mariska, Szinberger Jakab, Zauner Rikárd, Bartók Bella, Kiss Erzsike.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Schuller Ödön*, Zimonyban, kinek a jutalom-könyvet (*Mesék*, az ifjuság számára írta *Greguss Agost*) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« L. köt. 6-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Gaál Jenő, Ganz Margit, György és István, Taubner Margit, Somogyi Margit és Jolán, Gervay Ezsike, Mariska és Mike, ifj. Molnár Gyula, Pauer Árpád, Reif Margit, Szinberger Jakab, Salamon Sándor, Straširbka Modesta, Koss Zsigmond.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Klugmann Vilmos. Az újabb sütetből egyet kiválasztottam s kissé átalakítottam. — **Zvarinyi Szilárd.** Nagyon könnyűek azok, fiacskám. — **Winkler József.** Mért nem inkább arra gondolsz: hát ha elveszett a levelem?... semmint azzal vádolj, hogy leveledet nem vettem figyelembe? Mért annyi szazét igen s a tiedet nem? — **Herczeg testv.** A tudakolt két fiúnak jár a »Kis Lap«. Hogy miért nem küldenek be megfejtést? Hiszen ez nem kötelességük! A rejtvényt tavasszal közlöm. — **E. György.** (*Jász-Alsó-Szent-Gy.*) Közölni fogjuk s talán már nem is sokára rákerül a sor. Az egykori »kis olvasó« megemlékezése örömmre szolgált. — **ifj. Jákó János.** Ha a legközelebbi számban nincs válasz, a következőt kell bevárni. Sűrűn olvashatod, mi okbul késik néha a felelet. — **ifj. Réthy Kálmán.** Gerstäcker indián elbeszéléseiből néhány a rég megszűnt Hartleben kiadásában jelent meg. Fordulj valamely fővárosi könyvkereskedőhöz, az majd nyomra vezet. — **Nékám István.** Hiszen foglalkozásnak nemes foglalkozás a szindarab-írás. De mivel ez az

érett írónak is a legnehezebb, nem igen bizom hozzá, hogy te, mint zsöngye fücska, képes légy használhatót szerkeszteni. Különben lássuk! — **Domán Arthur.** Annak idején mind be lesznek mutatva. A rejtvénykéd nagyon is könnyű. Ne türelmetlenkedjél, ha mindjárt nem kapsz választ. Sokra csak három hét múlva kerül a sor. — **Eckstein testv.** Beküldhetitek. — **K. J. (Körmend.)** Örvendező tudomásul veszem az ottani izr. iskola III. és IV. oszt. tanulóinak nemeslelkű elhatározását, hogy egy szegény tanuló társukat közadakozásból meleg ruházattal látják el. A kegyes szándékot követte maga a kegyes cselekmény: a tanító ur, a kis adakozók jelenlétében, meleg, intő szózat kíséretében nyújtotta ezt át az árva fücskának. Az ily tett önmagát dícséri, jutalma a fölemelő öntudat. — **Katrenyák Paula.** Majd egyszer, ha arra felétek kószálok, abban a festői hegyi vidékben, megállok egy lanyha nyári este az ablakod alatt és lesem: hogy is szól kezdedben. az a pompás 30 frtos harmónika? Persze, hogy azután be is térek hozzátok egy kis fűszeres számózára, amely tudom, arra tifeledek bőven és kitűnő minőségben terem. — **Lányi Rozika.** Hát most is csak azt mondom: alkalom adtán; de akkor sem úgy, hogy a »Kis Lap«-ban közlöm, hanem magán uton. — **Feuermann Teréz.** A »Kis Lap« minden járatójának nevét és lakó-helyét, címét a kiadóhivatal jegyzi be egy nagy, nagy könyvbe. Annyi ezer gyermeknek nevét, lakó-helyét, hogyan tartsam meg az emlékezetemben? Ha a »Kis Lap« nem elégít ki, miért járatod? A többitől az illető rovatban. — **H. M.** Jól értette. Valahányszor egy »régis lányom« mint mama járul elém, aki már most a maga gyermekeinek járatja a »Kis Lap«-ot: mind-annyiszor megilletődöm. Nekem már csak inkább emlékezést jelent, mint reményt. De hát ez egyike annak a két géniusnak, mely, mint a költő mondja, »a föld röggös pályáján vezet« bennünket s így némi bánattal bele nyugszom. A többire nézve fennáll a multkori üzenet. Sorait mindig örömmel fogadom. — **Klein testv.** Leveletek örömmre szolgált. — **Salzberger Aranka és Nándorka.** A számtani találós mesék szabatosságához nem fér szó. De azok már amolyan »egyenletek«, s valamennyi olvasó társatok közt, pedig sokan vannak, tán kettőnek-háromnak ha sikerül e mennyiségáni feladványok megfejtése. Akkor is bizony erősen segít benne apa, néha a mama, többnyire valamely bácsi vagy a »kisasszony«. Ez okból nem közölhetem. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓ SZIV.

Az éhező és fázó iskolás gyerekek részére: **Krausz** Hajnal 30 kr., **Angermayer** Béla 1 frt, **Reich** Erzsike 1 frt, **Kléber** Elemér 1 frt. **Vatay** Miczi 50 kr. Köszönet a kegyes adakozóknak. Az adományokat rendeltetési helyökre juttatom.